

RECENZE

„Vyšinutí“ jsou strhující román, u kterého vám bude běhat mráz po zádech. Budete se bát a u některých pasáží vám málem ukápnou slza. Příběh se vám dostane pod kůži a jen tak ho nedostanete z hlavy. Autor má originální styl, ve kterém se nebojí míchat poetiku se sentimentem.

Žánrově jde o krimi román, ale měli byste vědět, že Krefeld v něm využil i to nejlepší, co nabízí thriller a klasická detektivka. On prostě zamíchal žánry a z každého si vybral to, co nejvíce zasáhne čtenáře. Že je to kalkul? No a? Tohle není poezie, ale detektivka. A ty nejlepší jsou ty, ke kterým jejich autoři přistupují se střízlivým rozumem a citem pro efekt.

Přesto upřímně říkám, že anotace mě zpočátku trochu vyděsila a do knihy se mi příliš nechtělo. Důvod? Hlavní hrdina s přezdívkou Havran je policista, který je na zdravotní dovolené, aby se vyrovnal se smrtí své manželky. A aby toho nebylo málo, zařadil se do plejády severských detektivů – alkoholiků a ztroskotanců. Se svým psem žije na lodi, která má co dělat, aby se nerozpadla, a večery tráví v barech a hospodách, kde vydatně nasává a provokuje místní štamgasty ke rvačkám.

Ale naštěstí autor nenechal svého hrdinu ve svém splínu vymáchat. Nedovolil mu, aby spadl na samé dno a vyžíval se v sebelítosti. Už v první třetině knihy dochází k obratu a z Havrana se stává „americký“ hrdina. Jeho eskapády gradují a na konci knihy se možná budou chytat za hlavu vyznavači realismu. Já ale byla spokojená. Havran je střížený po vzoru americké drsné školy a také po vzoru hrdinů současných amerických filmů. Jeho postava je univerzální a v podstatě v sobě nemá nic severského. Havran je Dán, ale kvůli případu se dostane do Švédska. Detektivní příběh je okořeněný průpovídkami Dánů a Švédů, kteří si vzájemně nemůžou přijít na jméno, což je pro čtenáře velmi osvěžující a vtipné.

Krefeld dokázal zkombinovat napětí s humorem a drsné (a dost nechutné) pasáže prostřídal s pasážemi tak dojemnými, až jsou na hranici kýče. V praxi to vypadá tak, že na jedné stránce se smějete, na další se bojíte a na těch dalších nemáte daleko k slzám. Z celé knihy je cítit, že Krefeld miluje lidi a perfektně jim rozumí. Nijak nemoralizuje, nepoučuje, ale s pochopením a nadhledem vypráví několik propletených příběhů, které by autoři menší než on pojali nejspíš jako horor. Hlavní postavou zde má být Havran, ale podle mého je plnokrevnější postavou Máša, která se dostane k obchodníkům s bílým masem. Máša vypráví svůj příběh ze svého pohledu a její deník, který si zapisuje během své práce prostitutky, je skvělá ukázka toho, jak má vypadat literární řemeslo. Kromě Havrana a Máši je tu ještě linie, ve které se setkáte s malým chlapcem, ze kterého se vlivem okolností postupně stává zrůda a masový vrah.

Celá kniha je čtivá, a jak už jsem řekla výborně napsaná. Proto se ani nechce věřit, že autor publikoval svou prvotinu až v roce 2007. Jeho text je takzvaně vypsán a vy v něm nenajdete ani jeden z nešvarů současných detektivek. Jediná věc, kterou bych knize vytkla, je slovosled. Sem tam dal překladatel nebo redaktor na konec věty plnovýznamové sloveso nebo rozdělil plnovýznamové sloveso od neurčitku. Ve finále to zní neuměle a nečesky. Lidé tak nemluví a vás to akorát vrátí na zem v tom smyslu, že příběh neprožíváte, ale pouze čtete.

Hodnocení: 95 %